

Irak'ın işgali, özelleştirme ve muhalif oluşumlar üzerine

Irak, tüm dünyanın gözü önünde, kimi ülkelerin belli belirsiz karşı çıkışları, kimilerinin kamuoyu önünde karşı çıkışı ama perde arkasında ise işgalcilere açık destek veriş, kimilerinin ise *banadokunmayanyılanbinyaşasıncı* gözyumuşları eşliğinde işgal edildi. İşgal gerekçesi olarak işgalci güçlerin öne sürdüğü sözde kitle imha silahlarının varlığı gerekçesi ise, işgalci güçler tarafından bile yalanlandığına göre, işgalin ardından çok geçmeden, destek veren sözde demokratların, sözde *dünyanın güvenliğinin korunması için bunları yapmamız lazımcıların*, "Eee, ama Saddam da..." diye başlayan nutuklar üretebilecekleri Saddam karşıtı-ABD yanlısı *buşu desteklemeyen bizesaddamcı derlercilerin* sayfalar ya da ekranlar dolusu kendini/halkı kandırmaya yönelik konuşmalarını/yazılarını doldurmaya yarayacak bir gerekçe, bulacakları hiçbir kılıf da kalmadı.

Irak'ın işgali, apaçık bir zorla özelleştirme operasyonu idi. ABD'nin öteden bu yana süregelen yayılcı politikalarının doruğa ulaşmış bir dışavurumuydu. ABD, bu operasyonuyla, kendiliğinden tüm zenginliklerini ABD'ye sunmayacak tüm dünya ülkelerine ne yapacağını göstermiştir. "Orada kitle imha silahı olmadığını zaten biliyorduk; biz sadece dünya kamuoyu desteğini almak, ya da karşı çıkışları engellemek için öyle dedik," yollu açıklamalar da bunu kanıtlamaktadır. Yani, ABD, hiçbir haklı gerekçesi olmadan Irak'ı işgal ettiğini dünyaya ilan etmekle, "Bakın, biz herhangi bir ülkeyi istediğimiz zaman işgal edebiliriz; bunu böyle bilin, bize kafa tutmayın, size de aynısını yapabiliriz, haklı bir gerekçe de gerekmiyor gördüğünüz gibi," demek istemektedir. İşgali ABD yaptı, onu İngiltere, Avustralya başta olmak üzere pek çok ülke değişik düzeylerde destekledi. ABD, Irak'ı başta petrol yatakları olmak üzere, Ortadoğu'daki konumu vd. pek çok nedenle işgal etti. Irak'ı işgal yoluyla, oradaki zenginlik kaynaklarını ele geçirmeyi, gelecekte işgal edeceği bölge ülkelerine daha kolay erişmenin kapısını açmayı, ABD halkının 11 Eylül'le yaşadığı travmayı hafifletmeyi, ABD halkının ve muhalefetinin iç ekonomik ve siyasal sorunlara yönelen dikkatini başka yönler çekmeyi ve iç ekonomik sorunları bir ölçüde de olsa hafifletmeyi, ne kadar güçlü olduğunu yedi düvele göstermeyi, dünyanın başka ülkelerinden kendine yönelecek ABD karşıtı ittifaklara ya da muhalefete gözdağı vermeyi, dünyanın tek hakimi olduğunu göstermeyi amaçlıyordu.

İşgalin hedeflerini böylece sıraladıktan sonra, özelleştirmeye gelelim. Son çözümlemede Irak'ın işgali, zoraki bir özelleştirme operasyonudur. Güzellikle vermezsen, zorla alırımın ABD adıyla örgütlenmiş büyük şirketlerin bir oyununun sahnelenmesidir. Başta ABD'li petrol ve silah şirketleri olmak üzere, onların çevresinde çöreklenmiş diğer iri şirketlerin voltran'ı oluşturup Irak'ın tepesine acımasızca bir yumruk indirmesiyle, zoraki özelleştirme operasyonu şimdilik tamamlanmıştır. Eğer özelleştirme, değerli malı, zenginliği elinde bulunduran ülkenin kendiliğinden teslimiyle olanaklıysa, zoralım o aşamada gerekli olmamaktadır. Önce özelleştirmenin sözde nimetleri sermayenin propaganda araçlarıyla halka anlatılarak, halkın etkisizleştirilmesi sağlanmakta, ardından her

türlü bilim, hukuk, ekonomi ilkesi çığnenerek özelleştirme gerçekleştirilmektedir. Özelleştirme, çoğunluğu oluşturan ücretlilerin, ürününün, mülkiyetinin, alınterinin, azınlığı oluşturan ama gelirin çoğunu alan sermayeye aktarılması işidir. Amaç ise, daha çok kazanmak, ucuza tüketim maddesi satan kamu kuruluşlarının fiyatları tanzim edici rolünü engellemek ve daha ama daha çoğuna sahip olmaktır. Sözelimi, süt üreten bir kamu kuruluşunun özelleştirilmesinin ardında bulunan pek çok neden arasında, bu kuruluşun sütü ucuza sattığı için, özel şirketlerin süt fiyatlarını artıramaması da vardır. Süt gibi çok temel bir tüketim maddesini üreten bir kamu kuruluşu engeli kalmazsa, özel şirketler kendi arasında anlaşarak sütün fiyatını istedikleri kadar yükseltebileceklerdir.

Karşı denk bir güç olmadığı için, dünyayı avucuna almış gibi görünen küreselleşmiş sermaye ve onun dünya çapında koruyucusu görünen ABD, şimdilik tek güç olarak başarıya ulaşmış gibi görünmektedir. Bu süreçte, ABD karşıtı güçlerin yer yer Venezuela, Bolivya, Arjantin, Şili, Küba gibi birçoğu uzun yıllar ABD zulmü ve sömürsü altında ezilmiş, ABD güdümlü işgaller ya da askeri darbeler yaşamış ülkeler ABD'ye karşı alternatif modeller oluşturma yolunda ilk ama önemli adımlar atmış görünüyorlar. Tabii, ABD karşıtı ve halk yanlısı yönetimler bu ülkelerde işbaşına gelince, ABD de boş durmuyor. Açık ya da örtülü hareketler yürüterek, bu ülkelerde yönetimde bulunan iktidarları zayıflatmak ve sonunda düşürerek kendi kuklası yönetimleri işbaşına getirmek için, zeka bölümü (IQ'su) yalnızca 91 olan Corc Dabilyu Buş'un öncülüğünde, sayılan ülkelerin toprakları içinde kendi yanındaki sözde muhalif güçleri harekete geçirmekten, kendine karşı olsa bile ABD yanlısı olmayan güçleri birbirine düşürerek etkisizleştirmeye, yani "kurdu kurda yedirmeye" kadar varan incelikli politikalarını hemen uygulamaya koydu. Küba'da sözde "özgürlük savaşçısı" ama aslında bal gibi ABD uşağı milislerin sözde özgürlük için kanlı eylemler düzenlemelerinin, Bolivya'da ve Venezuela'da düne değin, yani bugünkü yönetimler işbaşına gelene değin onunla aynı safta olanların ve aynı ideolojiyi paylaşanların, Morales ve Chavez yönetimi ele alıp da halk yanlısı politikalar, kamulaştırma, işsizliği giderme çalışmalarını başlatıp aynı zamanda ABD karşıtı söylemleri dillendirmeye başlayınca birden üzerlerine sihirli bir değnek dokunmuş gibi, yönetim karşıtı oluvmelerinin arkasında ABD'nin olduğunu anlamak için zeka bölümümüzün 91'den daha çok olmasına gerek yok. Chavez'in ve Morales'in can dostu diye bilinenlerin bir bölümü, ufak tefek yanlışlar oluyor diye, yanlışları giderme yolunda yardımcı olmak yerine, nedense ancak ABD yanlısı güçlerin, ya da daha açık söyleyelim, ABD'nin işine yarayacak bir tutum içine girdiler. Yani, eski doğu bloğu ülkelerde uygulamaya konan renk renk sözde devrim taktiği planı bu ülkelerde de uygulamaya konmuş gibi görünüyor. Dileriz ki, yanılırız ve bu ülkelerde şu an yönetimi ele almış olan halklar, ABD'nin tüm örtülü ve açık engellemelerine karşı bölünmenin getireceği sonuçları görür ve birleşerek yönetimleri çevresinde kenetlenirler ve tüm dünyaya örnek olacak bir karşı duruşun ve son çözümlemede ABD'ye denk bir karşı güç sinerjisinin oluşmasının kapılarını açabilirler. Şu an umut daha çok bu ülkelerdeki oluşumlar gibi görünüyor. Ancak var olan duruma bakarak geleceği kestirmek de kolay değil. Diğer ülkelerdeki muhalif güçlerin mevcut durumu görmesi, doğru algılaması ve demokratik süreçlerle destek vermesi gerekiyor. Sonrası... Gün ola harman ola. (Uğur Altunay)
